



Interdicția de difuzare, în cadrul programelor de televiziune germane emise la nivel național, a publicității doar la nivel regional ar putea fi contrară dreptului Uniunii

Astfel, ar fi posibil, pe de o parte, ca această interdicție totală să depășească ceea ce este necesar pentru păstrarea caracterului pluralist al ofertei programelor de televiziune, rezervând veniturile din publicitatea televizată regională canalelor regionale și locale, și, pe de altă parte, ca ea să creeze o inegalitate inadmisibilă între posturile de televiziune naționale și furnizorii de servicii de publicitate pe internet

Societatea de drept austriac Fussl Modestraße Mayr GmbH administrează un ansamblu de magazine de modă situate în Austria, precum și în landul Bavaria (Germania). În 2018, aceasta a încheiat un contract cu SevenOne Media GmbH, întreprinderea de comercializare a postului de televiziune german ProSiebenSat.1. Acest contract privea difuzarea, numai în landul Bavaria, de publicitate în cadrul unor programe ale canalului național ProSieben.

Totuși, SevenOne Media a refuzat executarea acestui contract. Astfel, începând cu anul 2016, un tratat de stat încheiat de landuri interzice posturilor de televiziune să includă în emisiunile lor naționale publicitate televizată a cărei difuzare este limitată la nivel regional. Această interdicție urmărește să rezerve veniturile din publicitatea televizată regională canalelor regionale și locale, asigurându-le astfel o sursă de finanțare și, prin urmare, continuitatea, pentru a le permite să contribuie la caracterul pluralist al ofertei programelor de televiziune. Interdicția este însoțită de o „clauză de deschidere”, care permite landurilor să autorizeze publicitatea regională în cadrul emisiunilor naționale.

În aceste împrejurări, Landgericht Stuttgart (Tribunalul Regional din Stuttgart, Germania), sesizat cu un litigiu referitor la executarea contractului în cauză, ridică problema conformității acestei interdicții cu dreptul Uniunii.

Această cauză determină Curtea, printre altele, să aplice anumite principii consacrate prin jurisprudența sa în materia liberei prestări a serviciilor, precum și să interpreteze Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) în contextul particular al unei interziceri a publicității regionale pe canalele de televiziune naționale. O astfel de analiză nu poate face abstracție de existența unor servicii publicitare furnizate pe platforme internet care pot constitui o concurență pentru mass-media tradițională.

Aprecierea Curții

În primul rând, în ceea ce privește Directiva serviciilor mass-media audiovizuale¹, Curtea arată că articolul 4 alineatul (1) din aceasta, în temeiul căruia statele membre au, în anumite condiții, posibilitatea de a prevedea norme mai detaliate sau mai stricte în domeniile reglementate de această directivă, pentru a asigura protecția intereselor telespectatorilor, nu este aplicabil în speță. Astfel, deși interdicția în cauză intră sub incidența unui domeniu reglementat de directivă, și anume cel al publicității televizate, ea privește totuși o materie specifică care nu este guvernată de vreunul

¹ Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (JO 2010, L 95, p. 1).

dintre articolele directivei și nu urmărește de altfel obiectivul de protecție a telespectatorilor. Prin urmare, ea nu poate fi calificată drept normă „mai detaliată” sau „mai strictă” în sensul articolului 4 alineatul (1) din directivă, astfel încât această dispoziție nu se opune unei astfel de interdicții.

În al doilea rând, în ceea ce privește conformitatea interdicției în discuție cu libera prestare a serviciilor garantată de articolul 56 TFUE, Curtea constată, mai întâi, că o astfel de interdicție cuprinde o restricție privind această libertate fundamentală în detrimentul atât al furnizorilor de servicii de publicitate, și anume posturile de televiziune, cât și al destinatarilor acestor servicii, cu alte cuvinte, persoanele care își fac publicitate, în special cele stabilite în alte state membre. În continuare, în ceea ce privește justificarea acestei restricții, Curtea amintește că păstrarea caracterului pluralist al ofertei de programe de televiziune poate constitui un motiv imperativ de interes general. În sfârșit, în ceea ce privește proporționalitatea restricției, Curtea amintește că este cert că obiectivul privind menținerea pluralismului mass-media, în măsura în care este legat de dreptul fundamental la libertatea de exprimare, rezervă autorităților naționale o amplă putere de apreciere. Cu toate acestea, interdicția în cauză trebuie să fie de natură să asigure realizarea acestui obiectiv și nu poate depăși ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia.

În această privință, Curtea arată, pe de o parte, că interdicția în cauză ar putea fi afectată de o incoerență legată de faptul, care trebuie să facă obiectul unei verificări de către instanța națională, că aceasta se aplică numai serviciilor de publicitate furnizate de posturile de televiziune, iar nu serviciilor de publicitate, în special liniare, furnizate pe internet. Astfel, ar putea fi vorba despre două tipuri de servicii concurente pe piața germană a publicității, care pot prezenta același risc pentru situația financiară a posturilor de televiziune regionale și locale și, prin urmare, pentru obiectivul protecției pluralismului mass-media². Pe de altă parte, în ceea ce privește caracterul necesar al interdicției, Curtea arată că o măsură mai puțin restrictivă ar putea rezulta din punerea în aplicare efectivă a regimului de autorizare la nivelul landurilor, prevăzut de „clauza de deschidere”. Cu toate acestea, revine instanței naționale sarcina de a verifica dacă această măsură *a priori* mai puțin restrictivă poate fi efectiv adoptată și pusă în aplicare astfel încât să se asigure că, în practică, obiectivul urmărit poate fi atins.

În al treilea rând, în ceea ce privește libertatea de exprimare și de informare, astfel cum este garantată de articolul 11 din cartă, Curtea constată că aceasta nu se opune unei interdicții a publicității regionale pe canalele de televiziune naționale, precum cea conținută de măsura națională în cauză. Astfel, această interdicție rezultă în esență dintr-o evaluare comparativă între, pe de o parte, libertatea de exprimare cu caracter comercial a posturilor de televiziune naționale și a persoanelor care își fac publicitate și, pe de altă parte, protecția pluralismului mass-media la nivel regional și local. Prin urmare, legiuitorul german a putut considera în mod legitim, fără a depăși marja de apreciere importantă care îi revine în acest cadru, că protejarea interesului public trebuia să prevaleze asupra interesului privat al posturilor de televiziune naționale și al persoanelor care își fac publicitate.

În al patrulea și în ultimul rând, Curtea statuează că nici principiul egalității de tratament, consacrat la articolul 20 din cartă, nu se opune interdicției în cauză, în măsura în care aceasta nu determină o inegalitate de tratament între posturile de televiziune naționale și furnizorii de publicitate, în special liniari, pe internet în ceea ce privește difuzarea de publicitate la nivel regional. În această privință, revine instanței naționale sarcina de a verifica dacă situația posturilor de televiziune naționale și cea a furnizorilor de servicii de publicitate, în special liniare, pe internet, cu privire la furnizarea de servicii de publicitate regională sunt semnificativ diferite în ceea ce privește elementele ce caracterizează situațiile lor respective, și anume în special modurile obișnuite de utilizare a serviciilor de publicitate, modalitatea în care sunt furnizate sau chiar cadrul legal în care se înscriu.

² Circumstanțele cauzei principale sunt, în această privință, în esență comparabile cu cele care au condus la pronunțarea Hotărârii din 17 iulie 2008, Corporación Dermoeástica, [C-500/06](#) (a se vedea de asemenea comunicatul de presă nr. [56/08](#)).

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106